

лятъ. Правителството на всѣкадѣ раздаваше оружия на Мохамеданитѣ.

Настана 1876 год. въ всичкии полуостровѣ работитѣ стояха тѣй злѣ, щото не бѣ възможно да се помисли че може нѣкакѣ съ миренѣ начинѣ да се възроди турското царство. Пропастьта която дѣлеше двѣтѣ класи на жителството, отъ день на день се уголѣмваше. Христианитѣ искаха на дѣло да се осъществи обѣщанната равноправностъ, да се приеме рѣдътъ на цивилизована Европа, тѣ искаха образованностъ, безопасностъ и справедливостъ; а Турцитѣ и потурчениитѣ желаяхъ да се повърнатъ онѣзи врѣмена, въ които мохамеданина бѣше господарь а гяурина робѣ, когато въ Турция владѣеше неограничено самоволие и юмручното право (правото на по-силния), и когато великитѣ сили не се намисаха въ вѣтрѣшнитѣ дѣла на Турция. И тѣй кървавата катастрофа стана неизбѣжна.

Българитѣ изявиа желаніята си още прѣзъ тѣзи зима съ прошения дадени на Великий Везирѣ, въ които го молѣха да унищожѣ досегашния военний данѣкъ и Христианитѣ лично да изпълняватъ военната служба, а второ, половината отъ чиновницитѣ въ България да се взима измѣжду Българитѣ. Отговорѣ на тѣзи справедливи исканія бѣхъ нови Султанови фермани и обѣщанія за нови реформи. Но съ тѣзи «поправления,» които дѣйствително и строго се извършиха, положението на христианитѣ стана само по-тѣжко и по-горчиво. Финанциалното състояние на Високата порта отъ появието на Херцеговското възстание стана тѣй лошо щото въ Септемврий 1875 год. прѣкъснаха да плащатъ лих-